

Val més no dir “immigrant” ni “integració”

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Jorge Fernández Díaz va fer la setmana passada unes consideracions sobre la feina que Nous Catalans fa amb la població immigrada a Catalunya i dient però no dient –que quedés insinuat sense dir-ho del tot– va donar a entendre que existeixen vincles amb el jihadisme. I, esclar, era d'esperar que a la primera ocasió pública que tinguessin les seves paraules quedarien respostes. Així serà. A l'acte que l'entitat organitza a la Casa del Mar de

Barcelona s'hi troben persones de totes les nacionalitats per tenir un diàleg amb l'alcalde Xavier Trias, que servirà també com a esdeveniment de precampanya electoral de CiU. De fet, els cartells que es projecten a les pantalles gegants són prou eloqüents: el logotip de l'entitat i les característiques ulleres de Trias al costat del seu nom ben gros.

Primer Èric Bertran, subdirector de la fundació, interactua amb cinc “ciutadans catalans provinents de països estrangers” –diuen que s'ha de dir així– i tots ells glossen les virtuts de l'acollida que se'ls va dispensar en arribar a casa nostra. Bertran aprofita l'ocasió i els demana –i també a tot el públic– que no siguin només espectadors sinó protagonistes de la construcció del nou pa-

Rol polític
Nous
Catalans
anima els
novinguts
a ser actors
del procés

ís que promou el procés d'independència. Un dels que intervé és un estudiant de criminologia armeni que finalitza el seu parlament dient “Visca Catalunya! Visca Armènia! Visca l'alcalde Trias!” Marie Françoise, periodista de Costa d'Ivori, ho té claríssim: “Catalunya és una mare”, i presumeix de ser “una negra catalana”.

Miquel Esteve, que és el comissionat d'Immigració de l'Ajuntament, reclama treure del nostre vocabulari la paraula *immigrant* perquè és despectiva i etiqueta el nouvingut. Cal parlar, diu, de la “diversitat” de la ciutadania catalana i no condemnar ningú a ser un immigrant eternament.

És el torn d'Àngel Colom, president de la fundació i secretari d'im-

migració de Convergència, i de Trias, que respondrà a les seves preguntes. Colom no pot reprimir-se: “Senyor ministre! Catalunya és un sol poble i no deixarem que ens divideixin!” “Ja veieu per què sempre el volen cascar”, etziba Trias. L'alcalde tampoc se'n pot estar: “Encendre un misto és molt fàcil i al ministre li agrada molt. Però no li feu cas, que ningú li faci cas”. La menció velada al mai demostrat compte bancari andorrà és més que evident.

Trias rememora els Jocs Olímpics del 92 i recorda que fins al 1989 hi havia barraques a Barcelona –potser li podrien fer saber que no gaire lluny, al cinturó, encara n'hi ha– i reclama no parlar d’“integració” perquè li sona a “túrmix”, a homogeneïtzació, val més parlar de “convivència i complicitats”. Vaja, “immigrant”, “integració”, tant de bo tot plegat fos només una qüestió de semàntica. ■